

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *J. Aug. Persson*
 Härad: *Hyttis, Oxie, Båre* Adress: *St. G. a. bröderg. 13, Lund*
 Socken: *L. Haigarp, Ingelstad, Burlöv* Berättat av: *Ern. Nilsson, Lund*
 Uppteckningsår: Född år *1859* i *L. Uppåkra*

Om två luffare Läst o. Knöös, som
skulle stjåla en gås. s. 1-5.

Andra historier om Knöös. s. 6-9.

Om skräddare som sänkte och
hängde sig. s. 10-13.

När Hans Läst och Nils Knöös åt märtensgås.

Hans Läst och Nils Knöös vara säta vänner, de hade samma yrke, de varo luffare båda två, den förste från Wärbj under Örup, och den andre från Mellangrevie, Hans Läst var en utpekulerad skälm, men Nils Knöös han var mycket dum.

Men det fans ju också de som påstodo att det var endast spelad infald af Knöös, men det tror jag ju inte.

Och så en dag så rikades de som de hade gjort så ofta, och så var det märtens-afton den dagen, då sad Hans Läst till Knöös tycker du inte att vi också skulle ha lite gästartek i kväll, det är ju nu märtens-afton, eller vad tycker du.

Ja de tycker jag så då Knöös, men var skall vi få den ifrån så då Knöös när han hade stått och tänkt lite.

A du är då alltid så dum och tafatt Knöös så då Hans Läst, du kan väl begripa att vi får gå och se efter var de steker någon gås ditt hus, så går jag in i köket och tigger dricka, och är det då så att de steker gås där så hämtar jag bara tre gånger och så skall du höra efter det, och så skall ^{du} gå in i stugan och

blåsa flöjt och dansa och klappa tösarna förtär du, och bära
dig så galet åt du kan, så har de inte tid att se efter steken i
kåket på lutt, så tar jag gäsen af grettan och springer förtärda.

Sen så får du komma efter, men inte där förtär du, så jag
kan ha kommit undan, begriper du det för.

Ja de gör ja så där Knöös, ja där börjar vi börjar vi om de sam-
ma där så där Hans Läst, ä nu ska du rätta dig efter mig.

Var skall vi börja där någonstans så där Knöös?

Det kan du gå fan i så där Hans Läst, nu är det jag som
kommer denna och du som lyder, förtär du de, ditt för.

Jaha, jaha så där Knöös, och börja blåsa flöjt med det samma.

Nej, nej hållt ditt förbannade för, ja har ju inte kommen-
rad ännu så där Hans Läst.

Fara, nej så där Knöös, och så stoppa han flöten i fickan.

Och så gick de och kom så till flera ställe men där stek-
tes ingen gäs någon stans, de så fan de så där Hans, steker de
där ingen gäs ikväll, här ska man ränna som en toing ä titta.

Men vi hittar den väl till sist ändå, här är ju långt till i mor-
gon.

Och när de så hade leffat en mil eller så, så kom de
riist till Klörup eller vad den byen hette på Söderslätt,
jag mins inte riktigt namnet, där luktade stekt gäs, där sa
Hans till Knös, kan du nu lukta att de steker gäs oga.

Gå nu in i stugan och bläs fläjt och dansa, så skall jag
gå in i köket och se om gäsen är stekt.

Jaha, jaha sa där Knös, och så gick han där in i stugan,
go da sa där Knös, tack för riist, sa han där, och så gick han
och helia på dem alliemman, och tog dem i handen.

Här är inte en tös till sa där Knös, jag tyckte att ni ha-
de en sådan grann tös riist ja va här, den skulle jag ju
också helia på, var är den blen af sa där Knös.

Han är ute i köket och prassar steken sa där kvinnan, o
ri te sa ad hon kommer in, så ska jag bläsa fläjt å dansa för
na de ska enligt sa där Knös.

Så titta hon i dörren på Knös när han dansar, och så
kom hon in också, men där far Knös bort och helia på hen-
ne och tog henne om livet och ville kyssa henne.

Sid. 4.

Men det ville hon inte veta af utan hon slog Knöös på käftan, men han slapp henne inte för det, alla de andra de skrattade och tyckte, att så roligt hade de ej haft någon mäntens-afton. Färr i all sin tid, men detta var nu endast början, slutet skulle inte bli så roligt heller.

Så måste han ju släppa henne till rät, och där kom hon till att tänka på att hon hade glömt gäststegen, och så før hon ut i köket och skulle se om den, men där var den borta och Hans Läst också, han hade nu haft tid på sig att komma undan, o färr jesus så då lören, var han gämen well tad vägen och så grät hon, den har kanske Hans tad så då Knöös, då har vi väl haft det ihopa wa förbannade drumlar så då kvinnan, ut me dig Knöös, annar skall du försöka kvast attaken, men då blif Knöös rädd så han får ut med en kläm, men då var Hans Läst så långt så Knöös såg inte ens röken efter honom, och inte visste han heller at vilket håll han sprungit heller, ty han kunde springa värre än en häst, och så var han ju alltid berfats också.

Tag en häst och rid efter honom så då bonden till den ene drängen, och ta gälen ifrån honom och piska honom.

Piska Knös också, ty de ha nog haft lit ihop så förbanna de sen, och så gjorde så drängen det, och när han så kom en bit utan om gården där låg nu Knös bak en pilervall och teltade fram, och sade: "Här ligger ja, ja så gör du de, ja då ska fan ta de, så då drängen, ja då får han gäl de då sa Knös, som om det inte var mer med de."

Och drängen far så af hästen och bort och börja larma den stackars Knös med en käpp som han hade med sig, så Knös han jemsade sig rent farligt, och sa: "Den illa gör han far."

Men då låg Hans Läst ett långt stycke därifrån på ett annat håll i en halmstack och smorde bröstet med gärostek, men Knös han väntade inte var han var, och hittade kanske inte honom heller, och fick piska utallit för Hans Läst, men så kom det ordspåret: "Den illa gör han far sa Knös," och det är ju allmänt känt i hela Skåne.

Hur Nils Knöös kan slapp illa ut.

Wandringsmannen Nils Knöös i Mellangrevie slapp illa ut många gånger, jag skall nu tala om några af hans äfventyr: en gång när han var ute och traska så kom han in i en gård på Läderlätt, jag tror det var Bröddarp, och det var nu närd middag, då stod stötpigan och koka gröt till middag, så sa då Knöös kan ja få litt gröt, ja de ska du få om du vill äta vad jag vill ge dig vad du vill, och det ville ju Knöös gärna.

Så reste hon upp ett helt fat halfkøkt gröt till honom, och den åt han allt i köp, och sedan ett fat till, men då kunde han inte mer, du ska äta allt vad jag vill ge dig det har du lofvat Knöös, och gör du inte det, så skall jag låsa dig ja hon där.

Så kom hon in med en glödgad eldtång och ville ta honom om näsan med, och då måste Knöös ta skedan igen och börja att äta mer, men då grät han stackaren, i det samma så kom då bonden in och skulle visst se om gröten var färdig till middag och då satt Knöös där och grät och åt gröt, och pigan stod afser honom med eldtången och gagskratta, vilken syn!

Wa. Jan tar ni er till sa. kan da, ar ni spritt galna?

Ja. g. skulle bara lara. Knös att ata gröt sa. da. pigan, och skratta sa. hon. hällt prä. att dö.

Men. da. skratta bonden. också och sade: skall det gå till på det viset, kan han inte lara det för utan en rödglödgaad eld tång, jag trodde han kunde det förut.

Men. så gick han da. hälla upp och ata, men när han så kom ut om parten så knäppte han upp byxarna och lade sig på en gräsplan. där var utan om gäsen som de hade till blekplats för linneräfnader, och där thillade han sig rundt omkring lik som en tronleknott, och da. kom gröten ut af begge ändar prä. honom, ja. da. låg han och skrek, men sedan reste han sig och gick, här hade han förstört gräsplanen också så de kunde inte lägga sina linneräcker där mer, ja. så gick det till när som Knös skulle lara att ata gröt i Bröddarp.

Denna hataria är sann, den har Per Jansson i Nordanå tälst om för mig när jag tjena hos honom 1889, han tjena den gången sjelf på det stället i Bröddarp när detta hände.

En annan gång så gick det lika galet för Nils Knöös, där var han också på ett ställe där nere på Töderslätt, men jag har glömt vad den byen hette och det går ju heller ingenting. Och där hade han nu lämnat hus för natten som det hette, så hade en af drängarne narrat honom till att lägga sig i pigornas säng i köket spritt naken, och när de så kommo och skulle lägga sig så låg nu Knöös där, och där sade han: här ligger jag, va gör du, va har du här å göra din spytte å lufsa fan, där ska fan af för di Knöös, och så toga de en kvaststake och börja att larma den nakne stacharen med så han gaf upp riktiga tjut så alla i gåren de kom och skulle se vad som stod på i köket, och hade inte bonden tagit senaste staken från pigan så hade hon visst slagit både armar och ben af honom här elken hon var, men alla så skratta de så våldsammt de kunde utom pigorna, ty de måtte ju byta om lufsan och pissa dynerna innan de våga att lägga sig. Ja så gick det till när Knöös han låg i pigornas säng, så han skta sig nog en annan gång att lägga sig där.

En gång så hade Nils Knöös varit ute i Burlöf och där hade vi ett n. ägon. n. arr. at honom till att bada i den lilla dammen där de i byen, ane dammen kallas den viast.

Där var ju ett badställe för ankor och gäns och inte för folk, men Knöös han tyckte att det gjorde väl ingenting, han kunde ju gott bada ihop med ankorna vad gjorde väl det.

Och så blädde han af sig och för så ut i dammen bland ankorna, som då blef ryktigt färdpräckta och föro upp af dammen.

Men Knöös han gaf sig god tid att bada, och förte sig inte vid att det stod en del folk och skratta åt honom, det var han ju så van vid så det bekom honom inte något.

Men när han så kom upp igen så såg han rent färdig ut, då var han gulgrön öfver hela kroppen af anamög så om han blef ren mer innan han dog, det kan man ju inte veta.

Så skrattade de åt honom för det han hade blifvit färdig, men då sa Knöös, de i gott me ett bad, och sen gick han.

När Kristen skräddare sänkte och hängde sig.

Kristen skräddare eller Kristen Rosvall, som ju var murare sedan jag hört känna honom ifrån 1880, hade en gång varit skräddare. Därför fick han keta Kristen skräddare sedan i all sin tid.

Han bodde i Lunnarä i Burlöfs socken mitt för skolan där, han var visst lika regelbunden som Per Pers på Flansbjer eller kanske ändå mer, ty han blef ju öfver nittio år innan han dog, fast han både sänkte och hängde sig, så dog han ändå inte af det, utan lefde många år därefter.

Han var mycket glad i sprit, och det är visst alla både skräddare och murare besymmerligt nog, och så fort han hade fått litet förmycket så blef han rent stollad, och då skällde alltid käringen på honom, och då blef han ättit värre.

Så var det en gång som han hade blifvit full så skällde hon på honom igen som vanligt, det är nu öfver femtio år sedan ty det var när jag gick i skolan det hände.

Och vill jag keta bland mina timentals teckningsurklipp så skall jag kunna bevisa att det är sant det jag säger.

dragellen,
eller sän-
sär att
kte han
han hade
var när
unnen.
te lof-
de sig
omistare
dra upp
och lofva
och sen
ständi-
när a
och häft
han ju

Sid. 2.

utskälld igen af käringen, dels för att han kom full hem,
och dels för att han hade betalt för mycket för grisen.

Du har betalt sju kronor för grisen ditt få, och så fick
de grisarne för fem i Lund i onsdags, och så kommer du
fäll hem också ditt svin, tyckte nu käringen.

Men då blef Kristen galen så han sa, jäså min själ ska
ja gå å hänga mi då, då sa käringen: ja gå du ditt svin
för du är inte bättre värd, så kan ja väl ble af med dig
ditt svin och så gick han också ut.

Och det frågade hon nu heller inte efter ty hon trodde att
han inte menar något med det han sade.

Men när han så inte kom igen så tänkte hon, den to-
ringen har väl ändå inte gått och hängd sig, jag får väl
gå och se vad han har för sig.

Och rätt som det var så var där något, som ramla ner
om lofttrappan, och nåt som skramla i köket, så gick hon
ut och skulle se vad det nu var för något.

Men där låg nu Kristen med svinatöret om halsen

Sid. 4.

på fyra ben på golvet och hade slagit hål på knän,
och vrickat den ene armen, samt spräckt byscena, han
såg farlig ut, han hade försökt att hänga sig i en
hankjulke på loftet men bandet hade gått sönder.

Ja där ligger du nu en grann en, så då hans kvinna,
har du inte glömd när du skulle sänka dig ditt svin.

Wa fan angär de dej så då Kristin, sköt du de du ska,
så sköter jag mitt tyfekt han nu på, hade jag nu inte ba-
ra sladd mig så förbannat så hade de väl gädd ann ända.

Ja du sköter vinst ditt din idiot så hon då, du både häls
ä syns har du sköter det, när du inte kan dö när du sänka
hänger dig din förblingsdittone.

Häll käftan käring så då Kristin, du skulle försöka att
hänga dig din länka saga så fick du min själ kän-
na på vad de vill se så då Kristin, nu har jag sladd hål
på knäna, ä vrickad armen, ä de i din skull.

Ja de i lika gott till dig så för då.

Häll käftan käring, annars hänger jag mig en gång till.
(Sann händelse.)